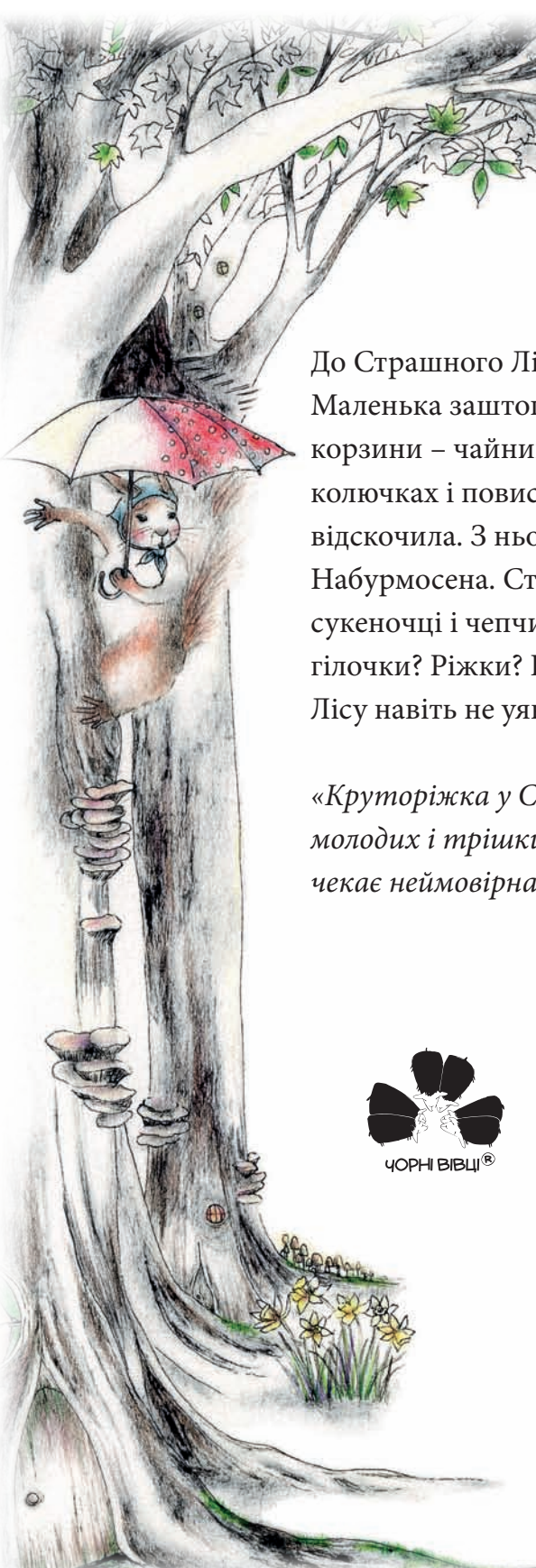


Круторіжка у Страшному Лісі

КУПИТИ

Однієї нічим не примітної суботи мешканці Страшного Лісу займалися своїми звичними справами: хтось перелічував горішки, хтось дрімав, а дехто скаржився на життя. Ані Їжак, ані Лісовий Сонь, і навіть мудра Сова не підозрювали, що до них незабаром прибуде несподівана гостя, а разом із нею - великі й маленькі пригоди, з яких народиться справжня дружба.



До Страшного Лісу прилетіло щось дивне.
Маленька заштопана повітряна куля, а замість
корзини – чайник. Куля заплуталася в ожинових
колючках і повисла. Кришка чайника з тріском
відскочила. З нього вибралася крихітна істота.
Набурмосена. Страшенно сердита. У літній
суkenочці і чепчику, з-під якого стирчали...
гілочки? Ріжки? Круторіжка! Мешканці Страшного
Лісу навіть не уявляють, що на них чекає...

*«Круторіжка у Страшному Лісі» – книжка для
молодих і трішки молодших читачів. Але на всіх
чекає неймовірна розвага.*



ISBN 978-617-614-321-5

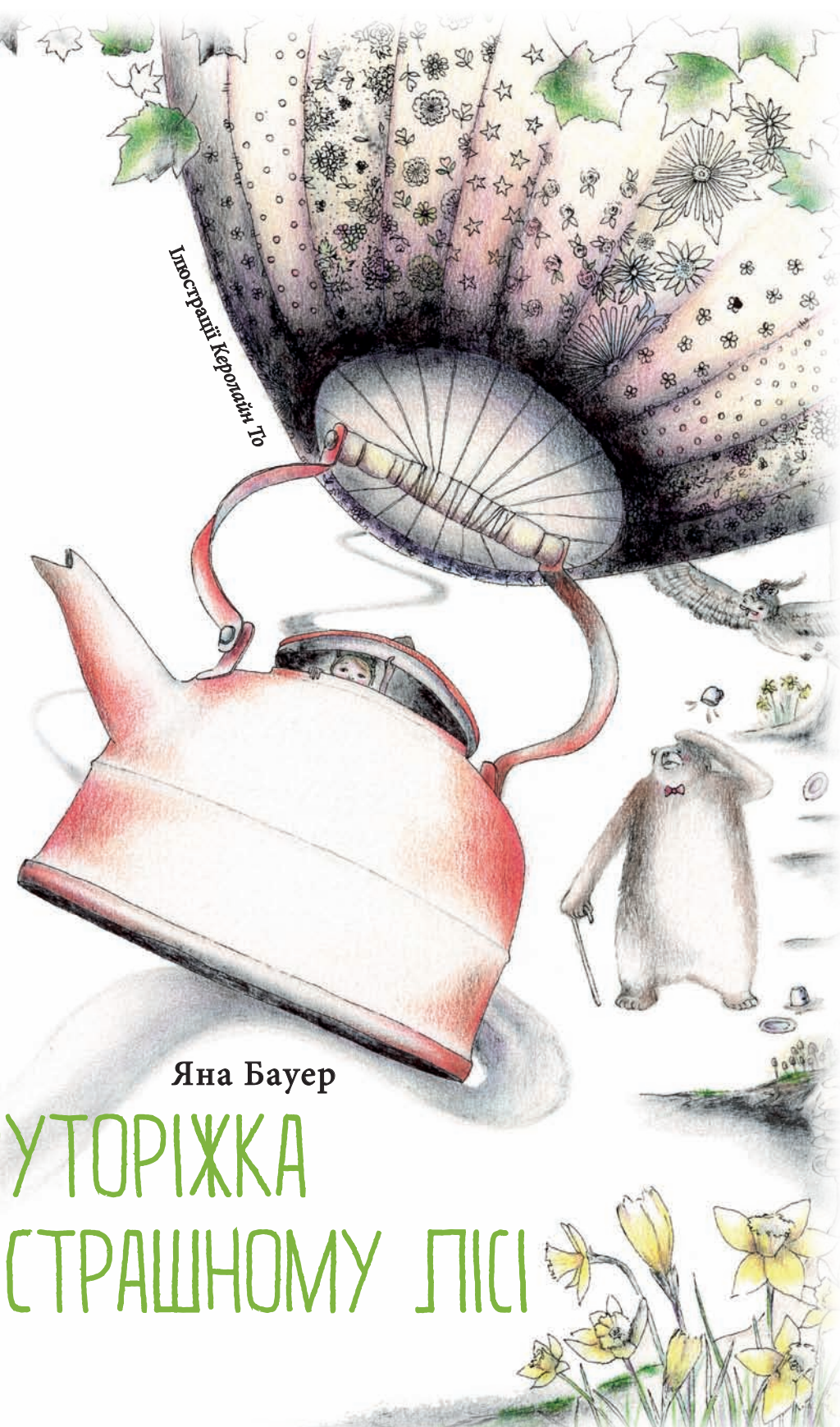


КРУТОРІЖКА У СТРАШНОМУ ЛІСІ

ЯНА БАУЕР



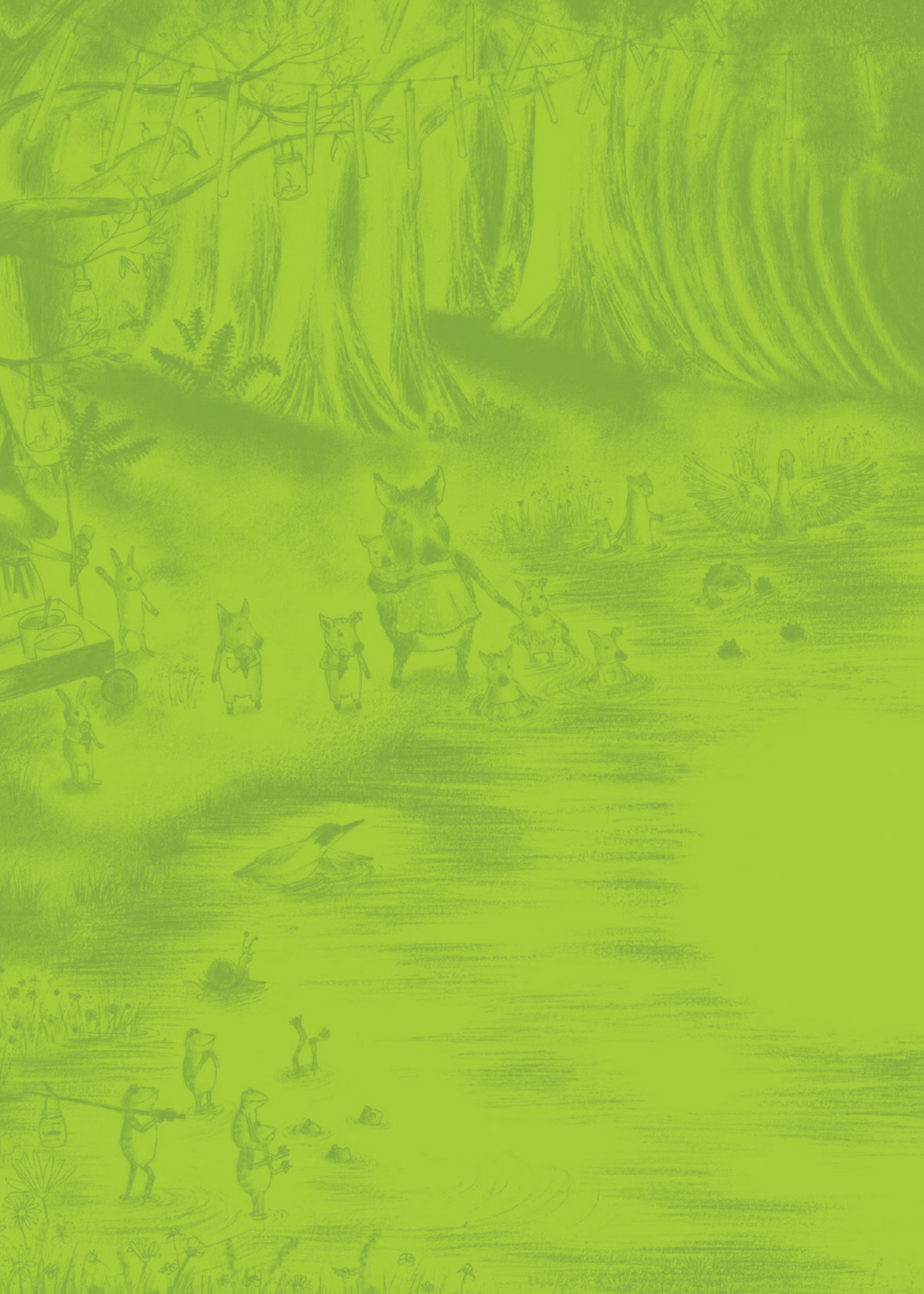
Ілюстрації Керолін То



Яна Бауер

КРУТОРІЖКА У СТРАШНОМУ ЛІСІ





УДК 82-342
Б 29

Бауер Яна

Круторіжка у Страшному Лісі / Яна Бауер ; пер. зі словенської Мар'яни Климець. – Чернівці : Книги – XXI, 2021. – 104 с.

ISBN 978-617-614-321-5

Однієї нічим не примітної суботи мешканці Страшного Лісу займалися своїми звичними справами: хтось перелічував горішки, хтось дрімав, а дехто скаржився на життя. Ані Їжак, ані Лісовий Сонь, і навіть мудра Сова не підозрювали, що до них незабаром прибуде несподівана гостя, а разом із нею – великі й маленькі пригоди, з яких народиться справжня дружба.

«Круторіжка у Страшному Лісі» – перша книжка із серії казок словенської письменниці Яни Бауер про істоту з далеких країв. Круторіжка знайшла друзів серед маленьких читачів і читачок багатьох країн і вже ось-ось познайомиться з тобою, щоб розповісти про свої страшні (і не дуже) приключки.

Ілюстрації Керолайн То



JAK
JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

Knjiga je izšla s podporo Javne agencije za knjigo Republike Slovenije.

Книга видана за підтримки Державної книжкової агенції Республіки Словенії.

Prevod je izšel s podporo Javne agencije za knjigo Republike Slovenije.

Переклад книги здійснений за підтримки Державної книжкової агенції Республіки Словенії.

Text © copyright by Jana Bauer

Illustrations © copyright Caroline Thaw

First published by KUD Sodobnost International

ISBN 978-617-614-321-5

© Книги – XXI, 2021, видання українською мовою

© Мар'яна Климець, 2021, переклад

Усі права застережено. Відтворювати будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та в будь-який спосіб, зокрема електронно, без письмової згоди правовласників заборонено.

Літературно-художнє видання

Переклад зі словенської *Мар'яни Климець*
Літературна редакторка *Наталя Лебединцева*
Коректорка *Людмила Лободзець*
Макет *Альони Олійник*

Підписано до друку 02.03.2021. Формат 60Х90 1/16.
Умов.-друк. арк. 6,50. Обл.-вид. арк. 5,56.
Наклад 1 000 прим.



Видавництво «Книги – XXI»
Адреса для листування:
а/с 274, м. Чернівці, 58032, Україна
тел.: +380 (372) 586021, моб. +380 (98) 7150181
booksxxi@gmail.com
books-xxi.com.ua

Свідцтво про державну реєстрацію
ДК № 5259 від 16.12.2016 р.

Яна Бауер

КРУТОРІЖКА У СТРАШНОМУ ЛІСІ

Ілюстрації *Керолайн То*

Переклад зі словенської *Мар'яни Климець*



6 Круторіжка прибуває у Страшний Ліс

Магічний пісок 17

27 Їжах Їжаховисько

Пуджус буу 37

47 Як Їжак підхопив сказ

Круторіжка вгамовує Дичатко 55

63 Лісовий Сонь ставить рекорд

Велике купання 71

83 Південний Вітер і Шура-Буря

Круторіжка запрошує на літературне чаювання 90

99 Круторіжка повертається додому



КРУТОРІЖКА ПРИБУВАЄ У СТРАШНИЙ ЛІС

Тієї хмарної суботи у бік Страшного Лісу летіло щось дивне. Дуже дивне.

– Бомба, – стрепенулася Вивірка, глянувши в небо. – Вона летить просто на нас.

Вивірка помчала до Сова:

– Бомба! – схвильовано вигукнула вона.

– Що? – запитав Ведмідь, сьорбаючи чай, яким його пригощала Сова.

– Бомба, – Вивірка тицяла кігтикком у небо. – Нам капут! Прощай, Страшний Лісе!

Сова здивовано спрямувала погляд угору:

– Що ж це може бути?

– Це не птах, – міркував уголос Ведмідь, вдивляючись у небо. – Не жаба, не миша і не кріт.

– Дивовижа, – хитала головою Сова.

– Я ж кажу – бомба! Бомби нині мають погані звички. Вони розбомбомблюють усе вщент! – пропищала Вивірка і дременула геть.

– Воно схоже на грушку, – придивився Ведмідь. – На грушку, яка несе їжака.

– Хм-м-м, – сумнівалася Сова, – хіба бувають такі барвисті груші й такі їжаки, схожі... схожі...

– На чайник? – підказав Ведмідь.

– Це повітряна куля! – вигукнули в один голос Сова і Ведмідь, коли летючий предмет наблизився. – Маленька заштопана повітряна куля і металевий чайник замість корзини.

Повітряна куля стала знижуватися. Чайник упав. БУМ-М-М. Південний Вітер волік посудину через корені, що зміїлися по землі. БУМ-М-М! БУ-УМ! БАМ-М-М! Чайником немилосердно товкло. Звідти долинула голосна лайка. Ведмідь і Сова почули розгніваний голосок: «Ой-ой-ой, боляче! Клятий вітер! Зупинись, хай тобі!».

Куля заплуталась у колючій ожині, і чайник замер. Кришка з тріском відскочила. З чайника вилізла



маленька істота. Набурмосена. Страшенно розлючена. Одягнена в літню сукеночку і чепчик, з-під якого стирчали гострі різки-гілочки.

– Вітрисько-дурбелисько! – дрібно-та стиснула руку в кулак і замахнулася на крону, де гойдався Вітер. – Тобі пощастило, що в чайнику була я, а не моя прабабуня. Б'юся об заклад, що нею ти би не посмів так трусити. Трясця! Постривай-но, ось піймаю тебе за хвіст і розпущу всі зав'язані на ньому вузли!

Крихітка розрівняла платтячко й поплескала себе по різках-гілочках. Вона згадала прабабуню, порцелянові горнятка з тонесенькими, мов папір, бережками й малюнком принцесиної голівки на денці.

– Саме так прабабуня покарала Північного Вітра. Уяви собі! Тільки за те, що він видув із її люльки дрібку тютюну. Ти чуєш? Дріб-ку-тю-тю-ну.



Сова і Ведмідь мовчки спостерігали за розгніваною істотою.

– Це одна з круторіжок, – за якийсь час озвалася Сова. – Я не пригадую деталей, але в них якісь справи з Вітрами.

Мала видобула з чайника клуночок, розв'язала його, з-поміж усілякого дріб'язку вишпоркала золоту монету, підбігла до найближчої папороті й почала рити ямку.

– Що вона робить? – запитав Ведмідь.

– Закопує золоту монету, – пояснила Сова. – Круторіжки час від часу міняють місце сховку.

– Ходімо привітаємось? – запропонував Ведмідь.

– Вона тут не залишиться, – ухнула Сова, злітаючи в небо, – круторіжки не витримують довго без своїх тіток і кузинок, сестер і прабабунь.

Ведмідь стенив плечима й почвалав геть.

Круторіжка ще довго лютувала, погрожувала Вітрові, плювалась і навіть двічі копнула ногою чайник.

Вона трохи заспокоїлася, коли побачила в буковому дереві порожнє дупло.

Схопивши важкий клуночок, мала видряпалася на дерево.

– О, я тут усе облаштую на свій смак, – пробурмотіла вона і, відклавши клуночок на гілку, забралася досередини.

– На всіх місця не стане, – рішуче заявила круторіжка лісовим горішкам і пожбурила їх геть.

Тоді весело подалася по свої речі. Аж тут з-за стовбура підкрався Південний Вітер і здув її клуночок вниз, на коріння. Вузлики розв'язався, і весь скарб розсипався лісом. Синій

гудзик закотився під дуб, а дзеркальця опинилися під смерекою.

– Вітр-р-р-рисько! – репетувала круторіжка. Вона була люта-прелюта, хрустіла суглобами, скреготала зубами й верещала на весь голос.



Повз неї прочимчикував Їжак. «Хтось знову зчинив ґвалт», – невдоволено пробурмотів він.

– Гей, – гукнув Їжак, оглядаючи перекинутий чайник. – Хто тут?

Круторіжка вмить опинилася біля звірятка.

– О, я сьогодні не встигла розчесатися, – сказала вона, вхопила Їжака і стала ним наїжачувати волосся.

Їжак спочатку мовчав, але невдовзі терпець йому увірвався:

– Дівчино, що за манери?! – нагримав він на круторіжку. – Я не шкребок для твоїх чупераків, я – Їжак.

Круторіжка задоволено розглядала себе у дзеркальцях. Як гарно її зачіска коле в очі!

– А «будь ласка» і «дякую»? – продовжував ремствувати Їжак. – Тебе ніхто таких слів не вчив?

– Моя прабабуня, – завела мала, – тримає в шухляді сімнадцять живих їжаків. На кожен день місяця по одному. І знаєш що? Жоден із них їй навіть не подякував!



Вони страшенно невиховані. Може, через те, що прабабуня годує їх тільки чорносливом? Я чула, що від чорносливу можна захворіти на чорну невдячність.

Їжак замислився над тим, чи в місяці точно сімнадцять днів, але так і не згадав.

– Але ж я не така, я чорносливу зовсім не їм, – продовжувала круторіжка. – Дякую, що зможу щовечора



тобою розчісуватися, отож прихोдь до мого дупла, щойно стемніє. І без запізнень, будь ласка!

Їжаку відібрало мову. Нечувано! Щоби хтось так поведився з дорослим їжаком! Такого в Страшному Лісі ще ніхто не бачив. Не знаючи, чи вколоти круторіжку, чи поскаржитися на неї Сові, сердитий Їжак пішов геть.

Круторіжка почимчикувала в ліс. Її речі залишилися лежати там, де попадали. «Нічого їм не станеться», – подумала вона. Ліс стояв гарний і тихий. По дорозі крихітка надибала розкішні калюжі. «Прийду сюди при місячному сяйві», – пробурмотіла круторіжка. Вона повернулася до бука, змайструвала з гілочок сідло. Посадила декілька диких гарбузів і трохи декоративних мухоморів, повісила гойдалку. З великими труднощами видобула з чайника фотель, який поцупила в прабабуні, і втомлено плюхнулася в нього. Потім взяла олівець і вже зібралася записати:

Дорогий щоденнику, я нарешті знайшла нову домівку. Тут живуть їжаки-скигляки та є розкішні калюжі.

Однак щоденника ніде не було! Круторіжка перевернула дупло, обнишпорила все довкола. Щоденника не було ніде. Вона стала навісніти, скаженіти, шаленіти, вищати, хрустіти суглобами і скреготати зубами.

Першою прилетіла Сова.

– Чому ти так кричиш? – запитала птаха.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.



КУПИТИ